Ч. 170 Неділя 30 липня (12 серпня) 1900. Рік X

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Газети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провинциї:
на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Війна в Хіні. — З полудневої Африки).

Російский „Правит. Вестнік" доносить до Петербурга, що відділ генерала Рененкампфа висланий за Хінцями здігнав два їх відділи і забрав їм в битві дві мітралєзи і кілька хоругов та вернув до Айгуна. Аби використати погром Хінців вислано за ними 4 швадрони кінноти з двома арматами.

З Шангаю доносять, що віцекороль видав заборону вивозу живности. По одно заряджене вистарчає, аби сполученим війскам відтяти довіз живности.

В околици Нанкіну запанував неспокій. В наслідок того офіцири маринарки відбули дня 6 с. м. під проводом Сеймура конференцию, на котрій ухвалили висадити на землю певне число війска для охорони Европейців. З Чіфу доносять, що Росияни заняли хіньску дільницю в Ниочвані і укріпили єї.

До Вашингтона доносять, що Лігунчан носить ся з пляном здобути для себе цісарский престол в Хіні, що могло би стати ся по вигнаню цісаревої вдови. Лігунчан мав би за собою з таким случаю богато прихильників, іменно поклонників Конфуция. Окрім того по стороні Лігунчана стоять також віцекоролі полудневих провінций. О тих намірах Лігунчана здає ся також сьвідчити те, що він зволікав зі своєю подорожжю до Пекіну. З Пекіну доносять, що Лігунчан вислав свого мужа довіря до Петербурга, аби з Росиєю порозуміти ся, до чого він властиво стремить.

Вісти з полудневої Африки, хоч як скупі і неясні, знов зачинають бути інтересними, коли зіставить ся їх в цілість. Цікаве те, що хоч Робертс що кілька днів доносить про масові капітуляциї Бурів, не може похвалити ся ніякою більшою военною операциєю, анї погромом хоч би малого відділу Бурів в битві. Коли прийде яка вість про битву, то атакуючою стороною все були ті розбиті і окружені Бури, котрі в кождій хвили мають капітулювати. З великим шумом заповіджений остаточний похід против Боти в Трансвалю, стоїть на місци. Вже кілька разів Робертс доносив був, що тут або там розпочала ся велика битва з войсками Боти, але який був їх конець, сьвіт не може довідати ся. Очевидно, не дуже славний для анґлїйского оружия, бо инакше Робертс був би сейчас похвалив ся. Розбитий Девет в Оранії, котрий вже кілька разів був окружений і мав капітулювати, де лише дасть ся, вскубне Анґлїйцям якусь патролю, або транспорт з провянтом. Між Блюмфонтеном а Преториєю, т. є. на лінії обсадженої анґлїйским войском, Бури від часу до часу забирають поїзд з войском. Найгірше ся сьвідчить о успіхах анґлїйского оружия то, що діє ся на захід від шляху Преториа-Блюмфонтен. Доси говорено, що більші партизантскі відділи Бурів знаходять ся лише під Ботою, на всхід від Преториї, і під Деветом, на північний всхід від Блюмфонтену. Захід був вже давно цілком очищений з ворога і в руках Анґлїйців. Робертс всю свою увагу звернув на всхід, і тут пхнув маси своїх войск. Тимчасом тепер показує ся, що Бури на заході сильнїйші і небезпечнїйші, як на всході. Тепер отже партизантскі відділи Бурів обскочили Робертса, як пси діда і з усіх сторін скубуть его.

Здаєть ся, що Бури, котрі розійшли ся були, вертають назад до своїх командантів. Депеша з Дурбану доносить, що Бота котрий доси мав до 3000 вояків, тепер розпоряджає двацятьма тисячами. Не знати також, звідки явили ся більші сили Бурів на захід від Преториї і цілком неожидано ударили на місто Рустенбурґ і місто Елляндс. Робертс мусів вислати в ту сторону Гамільтона, котрий оперував против Боти і кілька инших відділів. Через те ослабив ту армію, котра оперувала і приперла до муру Боту, і вже мала в руці цілу армію Девета. Гамільтонови повело ся увільнити Рустенбурґ, але коли его залогу відпроваджував на північ (в сторону Преториї видко не дали му відійти Бури) прийшло до битви. Як она скінчила ся, не знаємо. Здає ся, що до неї відносить ся послідна телеґрама Робертса, котрий доносить: „Бою ся, що наш ґарнізон в Елляндс, по битві впав в руки ворога". Окрім того заняли Бури Шпрінґс, на полудне від Рустенбурґа в околици, котра заосмотрювала Анґлїйців углем.

Тяжка переправа.

(З анґлїйского — А. К.)

Мр. Кляренс Кавендіш, дуже хороший, двайцятьчотиролїтний молодець, єсть скінченим джентельменом, коли так їде в своїм візку. Він має лиш одну хибу, що рідко лучає ся у людий з добрих товариств, іменно він незвичайно боязливий, і колиб его тепер хто спитав, що він буде нині робити, то він певне почервонів би як рожа.

Тепер саме їхав він до Шеферд Буш, аби відвідати свою прачку. Очевидно він еї не знав, але взяв собі адресу від своєї господині, і тепер серце сильно билось в нїм на гадку о розмові, яка его ждала. Гадав собі, що в пральни застане одну або дві старші пані, замість того, коли отворив двері партерові до заведеня, опинив ся наглe перед якими пятнайцятьми або й більше молодими дівчатами, що живо заняті були пранем, але коли він увійшов, всї нараз перестали, і цікаво на него дивили ся. Очевидячки не привикли до таких відвидин, і вид мр. Кавендіша дуже їх бавив. Всї приязно усьміхали ся до него. Він почервонів як мак, і каплї поту, що цілком не мали звязи з теплотою комнати, покрили его чоло.

Одна з дівчат — вправдї не наймолодша, але все таки ще досить молода, аби нагнати єму страху — приступила до него, обтерши руки о якесь біле, і спитала, чого бажає. Але мр. Кляренс Кавендіш так засоромив ся, що слова не міг промовити. Він перед таким товариством не сказав би о своїй орудцї навіть тодї, колиб міг говорити. Навіть за тисяч фунтів не зробив би того. Вкінци з трудом вицідив, що хоче говорити з панею Мічель, на що озвав ся придавлений сьміх.

Єго заведено до малої комнати побіч пральнї, де замість старої дами, як він надіяв ся, побачив хорошу, молоду, двайцять три до двайцятьчотиролїтну женщину.

— Здаєть ся, то ви моєю прачкою?

— Може бути — відповіла міс Мічель трохи сухо — але я не маю чести знати вас.

— Кавендіш Клярєнс з Ґрос Парку.

— Ага — відповіла — то ви один з комірників панї Паркес. Чим можу вам служити? Певне розходить ся о відірвані ґузики, як звичайно?

— Ох ні — відповів мр. Клярєнс. — Простіть, що вас спитаю: Чи ви дали вже до праня мої сорочки?

Міс Мічель отворила широко очи з зачудованя.

— Так, здаєть ся, чогож ви їх сюда присилали?

— Нинї понедїлок, тому я гадав, що не виключена можливість — що ви може — —

— А, ви імовірно згубили яку дорогу спинку?

— Нї, нї, я волів би згубити пятьдесять золотих спинок. — Ах, люба панї Мічель, колиб ви менї могли помогти! Я би вам того нїколи не забув!

— Алеж прошу вас, пане, я цілком не знаю чого ви хочете — відповіла хороша прачка.

— Насамперед хотів би я знати, чи мої сорочки вже випрані — шепнув Клярєнс.

Міс Мічель отворила двері до сумежної комнати і крикнула дзвінким голосом:

— Чи сорочки панів від мрс. Паркесової вже намочені?

— Намочені.

Клярєнс жалібно застогнав.

— Чи всї? І лїпші також?

Мала перерва; в сусїдній комнатї почуло ся одно, друге питане, відтак слїдовала відповідь:

— Лїпші ще нї.

— Бальові сорочки називаємо лїпшими, пояснила міс Мічель. — Отже они ще не намочені.

— Слава Богу! — скрикнув молодий чоловік в великім зворушеню. — Як раз балеві сорочки мушу мати, то єсть очевидно не всї — додав живо.

— Дивне жаданє — замітила міс Мічель холодно — я навіть не знаю, чи ви дїйстно мр. Клярєнс Кавендіш.

— Але моє імя виписане на них — відповів молодець, почервонївши.

Так, але звідки я можу знати, що то як раз ваше імя? Я відповідаю перед панею Паркесовою за білє еї комірників. Можу вам лиш обіцяти, що завтра рано будете їх мати. Побачите, що й прачка уміє додержати слова, завтра ваше білє буде там випране, викрохмалене і випрасоване, цілком готове.

— Але як раз я того не хочу — крик-

Новинки.

Львів дня 11-го серпня 1900.

— Цїсарскі маневри в Галичинї. В сегорічних маневрах возьмуть участь отсї відділи війска: полки піхоти ч. 1, 5, 9, 10, 13, 15, 20, 24, 30, 34, 40, 41, 45. 54, 55, 56, 57, 58, 60, 77, 80, 85, 89, 90, 93 і 95 т. е. з кождого по 4 баталїони, також по 3 баталїони з пп. ч. 18. 65, 66 і 67: дальше баталїони стрільцїв ч. 4. 5, 12, 13, 16. 17, 24, 29. 30 і 32; полки драгонів ч. 1, 2, 3. 4, 10, 12 і 14; полки гузарів ч. 4, 8, 10, 12 і 14; полки уланів ч. 1, 2, 3, 16, 17, 18, 28, 29, 30, 31, 32 і 33. — Полки дивізиї артилериї ч. 1, 2, 3, 16, 17, 18, 28, 29, 30, 31, 32 і 33: полки піхоти краєвої оборони ч. 13, 15, 17, 18, 19, 20, 22, 35 і 36; уланьскі полки краєвої оборони ч. 1. 3 і 4; полки піхоти гонведів ч. 9, 10, 11 і 12; также гузарів гонведів ч. 5. Включно около 170.000 людий. Крім того вирушать після orde de bataille також технічні відділи, а штаби команд будуть посїдати бальони captiv. В Яслї творить ся також секция для доповненя військових мап.

— Град. Пишуть із-за Стрия: Дня 6 серпня с. м. надтягнула около полудня страшна хмара над село Лукавицю вижну коло Стрия, з котрої посипались зразу брили леду поодиноко а відтак густий град величини волоских оріхів. Всьо в поли і огородах знищене і зрівнане з землею, аж сумно дивити ся на прибитого горем хлібороба. Найстарші люди в селї не памятають такого великого і густого граду. Та катастрофа засягла і сусїдні села, як Нинів горішний, Семигинів і часть Жулива.

— Пробу пересиланя депеш при помочи циклїстів устроює сеї недїлї „Відділ циклїстів краківского Сокола". Цїлу просторонь між Краковом а Львовом. на котрім має відбути ся проба, поділено на 35 секций по 10 км. Післанцї змінякть ся на кождій секциї і передають собі торбу з депешою. Виїзд з Кракова наступить о 2 год. рано, приїзд до Львова має припасти на 7 15 год. вечером. В Перемишли має бути депеша около 2 30 год. пополудни.

— Андрее жиє. Сю вість подає Svenska Dagbladet після донесеня якогось Американця до американьского консуля в Штокгольмі. Американець найшов кусень паперу, писаний рукою Андре'а, з датою 2 червня с. р. В тім письмі просить Андре о скору поміч, бо находить ся в невідраднім положеню.

— Климентий Дроздовский, радник ц. к. Намістництва, упокоїв ся вчера у Львові по довшій недузї, в 62-ім році житя.

— Против пересиланя карт з видами підняли деякі з львівских часописий війну. Одна з них пише в тій справі ось що: Привичка збираня карт з видами ширить ся у Львові епідемічно. В кождій торговли, трафіцї, крамничках на передмістю, одним словом всюда, де взагалї щось продають, не хибує і карт з видами. На ринку в часї торгу розкладає ся кількох хлопцїв з тим товаром, під каменицею Андріолього чепить кількох цїлий день. Львівска почта денно висилає таких карт по кілька тисячів. І щоби зі сего був бодай який хосен! — Урядник одної з фінансових інституций, „специялїст" в тім напрямі, пояснив нам, що у Львові находить ся вже около 1000 осіб, котрих збірки карт з видами доходять що найменше до 5.000 штук. Та яка цїль сего? Збирачі карт то переважно молодїж купецка, ремісниця, урядниця, панї та панночки, хотяй і старших осіб між ними не хибує. Один пр. підполковник чванить ся, що має 12.000 карт, а навіть — horrendum — один з університетских професорів має їх 8 000. — Такі карти одержує ся головно в заміну: пр. п. Н. у Львові купує карту, підписує ся на ній, налїплює марку і шле єї до п. М. в Кракові. М відплачує ся Н-ому в той сам спосіб. Оба не потребують знати ся особисто, вистане, коли один з них знає, що другий збирає карти. Однак призадумаймо ся над тим з олївцем в руках. Приймім, що той „специялїст" не ошибає ся, коли каже, що 1000 осіб у Львові має збірку карт по 5000 штук, разом отже є всїх карт 5,000.000. Одна карта коштує між 2—15 кр., а 5 міліонів карт коштує 250.000 зр. Вартість почтових значків на всїх картах представляє квоту 125 000 зр., разом отже з попередними коштують карти 375.000 зр. або 750.000 корон. Кажемо виразно: коштують, бо вартости ті карти не представляють нїякої. Треба додати, що та манїя недавна, бо триває лише два роки, а вже майже міліон корон викинув Львів у болото, без цїли, без хісна, кількож міліонів пропадає марно в цїлім краю, де ся пошесть прокинула ся — а ширить ся нагально, бо через почту? Найвисший час був би застановити ся над тою немудрою ігрою, що поглочує міліони пусто і без цїли.

— Пантеон, в котрім похоронено короля Гумберга, є одинокою, в цїлости захованою будівлею старинного Риму. Мури тої округлої будівлї з хорошими галями прикрашували давно марморові різьби, стовпи і посолочуваний дах, але нинї остали по них лише дрібні слїди. Давнїйше стояв Пантеон висше від окружаючої его площи, так що до него вело 6 ступенїв, але з часом площа так піднесла ся, що Пантеон лежить нивше неї мимо того, що в 1875 р. роблено заходи, щоби піднести его в гору і в тій цїли розкопувано землю наоколо него. При сих роботах найдено дві плоскорізьби в марморі, які вмуровано в стїну при входї до сїний. З дивної краси та величавости не остало нинї майже нїчого. Зуб часу при помочи варварских рук понищив майже всьо до тла. Різьби пооблїтали, а золочений дах приказав в 554 р. цїсар Константин зірвати і перевезти до Царгороду, а Пантеон покрито циновою бляхою. В 609 р. папа Бонифатий IV. посьвятив Пантеон на християньску церков. В нім похоронено деяких італїяньских королїв, а за короля Віктора Емануїла похоронено в Пантеонї тлїнні останки великого Рафаеля.

— Конкурс. Виділ філїї руского Товариства педаґоґічного в Станїславові подає до відомости, що з днем 1 вересня 1900 знайде поміщене в Бурсї сего товариства до 20 учеників руской народности, учащаючих почавши від 4 кл школи народної аж до 4 кл. ґімназ. або школи реальної, за місячною оплатою з гори по 10 зр. (20 кор.) готівкою. — Виділ товариства поставивши собі за задачу прийти з помочию як найубожшій молодежи шкільній, знизить по можности тую оплату деяким спосібним ученикам, коли родичі, зглядно опікуни не зможуть платити по 10 зр. місячно. Условини принятя: 1) До поданя, котре найдальше до 15 серпня н. ст. треба внести до виділу філїї руского тов. педаґоґічного в Станїславові на руки Ник. Мороза, учит. семин. в Стан. ул. Коперника ч. 11, належить долучити сьвідоцтво шкільне і хрещеня, а місто сьвідоцтва убожества вистарчить посьвідчене сьвященика на поданю, що петент подає правдиві данї. 2) В поданю має петент: а) зложити декларацию що до висоти і точности в складаню місячної оплати; б) заявити, що есть або що буде членом руского тов. педаґоґ. (вписове 50 кр. і річна вкладка 50 кр.). Колиб хто хотїв на инших умовах умістити в Бурсї свого сина, взглядно пупіля, нехай порозуміє ся в сїм дїлї листовно з виділом підписаного товариства. Питомець дістане в Бурсї мешкане, опал, поживу, сьвітло, пране і належитий догляд; натомість мусить мати власне білє відповідне, обув, одяг і постіль. На переписку треба долучити до поданя 20 кр. марками почтовими. Виділ філїї руского товариства педаґоґічного в Станїславові. *Ник. Мороз*, голова. — *М. Ластовецкий*, секретар.

нув Кляренс наляканим голосом: Я хочу єї мати так як оно є непране. Будьте ласкаві показати менї его.

— Не покажу, як не скажете на що. Як жию ще щось такого не чула — відповіла міс Мічель твердо і уста єї замкнули ся як замок.

Кляренс чув, що кожда просьба була би лиш киданєм гороху о стїну.

— Замкнїть двері то вам всьо скажу — зітхнув вкінци з розпукою.

— Не замкну — відповіла міс Мічель рішучо — бо маю поважну причину уважати вас за трохи дурноватого. Але нам нїхто не перешкодить, бо мої дївчата будуть гадати, що ви не можете менї заплатити рахунку, а ми поступаємо супротив наших гостий все з найбільшою вічливостию.

Мр. Кляренс Кавендіш обтер піт з чола.

— Розходить ся о щастє мого житя, а зависить то від того, чи зможу дістати одну з моїх балевих сорочок так як она тепер є — непрана. В пятницю вечером був я на бали у леді Ц., де стрітив ангела — ще тепер здаєсь ся менї що чую шелест ангельских крил.

— То шелест біля при прасованю — перебила его міс Мічель заохочуючи.

— Люблю єї — ах, як я єї люблю! І ми так добре зрозуміли ся — а то не все менї удавало ся в подібних случаях. Лиш єї імя чув я невиразно при представленю і так цїлком не знаю хто она.

— А чомуж ви о то не спитали? — крикнула міс Мічель з погордою.

— Алеж я так зробив! Она сказала менї своє імя і подала адресу, а я записав собі то на маншетї. На другий день я знов забув імя, а тут забрано мої сорочки до праня.

В найбільшім збентеженю міс Мічель плеснула кілька разів своїми білими руками. Она то часто робила замість аби кликати.

— Що панї прикажуть?

— Принесїть менї сюди сейчас всї балеві сорочки пана Кляренса Кавендіша.

І она з вдоволенєм приглядала ся, як він вишукував дорогу сорочку і пересуплвав на меньше дорогі для него імя і адресу любої з маншету до своєї нотатки.

Образки з війни.

(З грецкого — Павльоса Нірванеса).

Хата.

Турки надхотядь. Самітно стоїть над сухим руслом ріки, окружена голим камінним муром і корчами веприн, хата з замкненими вікнами. Стоїть боязливо. Сонце западає за старий замок, що як змій здіймає ся в гору на хребті горбка. Наближає ся ніч хмарна і таємнича.

Довкола занмерло всяке житє. Старий дуб, що в молодости бачив ще невільничу кров, стоїть як великан при самітній хатї. Неспокійно розпростирає над нею свої конарі і старає ся як мати закрити єї в своїй тїни.

Турки надходять.... Всї духи загибели тягнуть за ними громадами. Старий дуб, що далеко бачить, розносить страшну вість, а переповнені пахощами вітрики, здержують віддих і тревожно ховають ся між галузєм дерев.

Самітний дім стоїть мовчки в тїни. Лиш на великій альтанї сидить скулений кіт, спокійно, непорушно задержаний любовию до дому. Байдужний для людий сидить без жалю з розлуки, вдоволений з самітного мешканя, як божок домашного огнища.

А під альтаною перед засуненими дверми виє сумно пес піднїсши голову в гору, опустивши великі уши на довгу витягнену шию з болем задля розлуки в своїх великих очах.

Поле довкола, спокійне море, збіжа, душний, віщуючий бурю воздух — всьо тремтить від глубокого болю. А з темних хмар неба спадають грубі сльози.

Дезертир.

В корчах, на скалистім розпаленім від сонця каміню, лежить він, з оберненим до землї лицем. Від далекої дороги, від утоми в битві, від смертельної тревоги упав умучений серед дороги. Обдертий, босий, без оружия, без шапки.

Телеграми.

Відень 11 серпня. Президент міністрів др. Кербер поїде в понеділок на двір цісарский до Ішлю.

Льондон 11 серпня. В Преториї відкрито заговор против Анґлійців. Именно 15 Бурів, що удержували зносини з своїми земляками і доносили їм о рухах Анґлійців, умовили ся, аби всіх офіцирів вимордувати, а льорда Робертса увязнити. Заговор відкрили Анґлійці і винов-них арештували.

Льондон 11 серпня. Всі правительства подіставали від своїх послів в Пекіні такі самі депеші, як правительство французке від посла Пішона.

Гонґконґ 11 серпня. Два полки індийскої піхоти відплили звідси до Шанґаю; третий полк відійде в неділю.

Білгород 11 серпня. Бувшого сербского реґента ґенерала Белимарковича арештовано за обиду королевої Драґи.

Венеция 11 серпня. Нині має сюди прибути королева вдова. Забавить в Венеції кілька тиждинів.

Відозва.

Родимці!

В днях 29, 30 і 31 серпня почнуть ся записи до шкіл народних львівских.

Є се справа не лиш для Львова, але і для всего краю незвичайно важна і вагу сю повинні всі львівскі Русини добре порозуміти і сповнити совістно свій обовязок. Мало маємо шкіл руских, тож користаймо, як слід, хоч з тих, які маємо. У Львові маємо чотири рускі школи народні: дві мужескі і дві женьскі.

Одна мужеска школа чотиро-клясова: руска школа вправ, уміщена в „Народнім Домі"; друга школа чотиро клясова: міска імени Маркияна Шашкевича при улици Скарбківскій ч. 26. Они — знані вже П. Т. Родимцям — розвивають ся дуже успішно і вдоволяють найбільшим вимогам П. Т. Родичів.

Для дівчат маємо чотиро-клясову женьску руску школу вправ при улици Сакраментох, а записи до неї відбувають ся в учительскій семинариї женьскій при улеци Сакраментох. — Школа ся також вже звістна загалови рускої П. Т. Публики, розвиває ся надзвичайно хорошо. Родичі, що посилали свої дівчата до неї, не мають слів похвали і для науки і для веденя дівчат та для щирих відносин між учительками та дітьми. Руске Товариство педаґоґічне отворило з днем 1 вересня 1898 клясу I. (V) рускої дівочої школи виділової. В сім роцї шкільнім будуть вже отворені три кляси то є кляси I., II. і III. (V. VI. і VII.). Школу ту госпітував інспектор краєвий і на тій підставі одержала она субвенцию від Високого Сойму. То є найліпшим сьвідоцтвом, що школа та розвиває ся правильно. Так отже рускі дівчата будуть могли кінчити в своїй питомій школі всі кляси школи виділової і з них без перепон переходити до семинариї учительскої.

Всі сї школи рускі ведуть ся к повному вдоволеню всїх П. Т. Родимців. Не надто велике число дітий дає можність тим лучше вести в них науку; а в кінци тов. „Шкільна поміч" запомагає біднійших дітий сих шкіл як найщедрійше.

Відзиваємось отже до всїх П. Т. Родимців, так місцевих, як і замісцевих, і припоручаємо горячо Всїм, щоб не тілько самі записували свої діти до руских шкіл, але і других до сего заохочували. Нехай ніхто не здержує ся тим, що єго дитина не володіє добре руским язиком; рускі школи приготовані на се ведуть науку від початку так, що діти в короткім часї набувають достаточного знаня руского язика. — З Виділу руского Товариства педаґоґічного у Львові.

І він спить тепер в сонішній жарі. Має сон. Єго сон, дивний сон, відбиває ся на єго обезсиленім тілї. Коли так спить з лицем до землї, підтягнув трохи до гори праву ногу і легко піднимає голову. Єго ліва рука ватягнена, немов би держав дуло рушниці. Права притиснена до боку, мов би підтягав курок. Єму снить ся, але той єго сон то не сон смертельного страху.

Тепер він саме коло добоша. Боре ся в першім ряді. Кулї свищуть довкола него. Ґранати з гуком тріскають побіч него. Товариші падуть мертві. Инші без сорому утїкають. Він сам стоїть на своїм становищи неустрашимо, лишає ся сам один, вистріляв всї патрони і жде на повну слави смерть....

Між тернями, на скалистім камінюю, розпаленім від сонця, лежить лицем до землї дезертир. Але на слабім, недужім тілї, обезсиленім смертельно тревогою, на тім покалїченім мясї відбиває ся повний слави сон о хоробрости і чести.

Сльози матери.

Дощ паде і паде безнастанно. На вузкій улици з високими кипарисами повівають сумно хоруги. Сьвященики в білих ризах окружають укашені цьвітами мари. А за ними хмара парасолїв виповнює вузку улицю з німою жалобою. Дощ паде і паде безнастанно.

Мерці яких несуть тою вузкою улицею з високими кипарисами, мають всї сьвяточні одяги. Офіцири сияють в своїх золотих мундурах. Дівчата в білім атласї. Кождий небіжчик переходить одітий як жених. Тепер надходить самітний похорон. І на тім мерци мундур, золоті шнури і ґузики. Але шнури і ґузики почорніли від диму пороху, а мундур подіравлений кулями.

За умерлими, що ідуть тою вузкою улицею з високими кипарисами, ступають свояки і приятелі та росять сльозами похоронні вінцї. А тепер надходить знов самітний мерлець. Куля поцілила єго на чужинї, далеко від родини. Положили єго байдужно на зимну марморну плиту. А під парасолями, що виповнюють цїлу вузку уличку з високими кипарисами, говорять люди о своїх орудках.

Они говорять лише о своїх орудках. А якась стара, чужа женщина біжить за марами і рве собі сиве волосє. Стара оплакує свій власний біль, плаче за своєю власною дитиною, котру пірвала їй куля. А між товпою під парасолями чути слова: „Хто знає! То певне якась мати, що плаче за своєю дитиною!" А дощ лле безнастанно і на домовину падуть сльози матери.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1-го мая 1900, після середне-европ. год.

Зі Львова

посп. відходить	особ. відходить	
		День
	6·25	До Лавочного, Мункача, Борислава
	6·30	„ Підволочиск, Одеси, Ковови
	6·35	„ Іцкан, Букарешту, Радівців
	6·30	„ Підволочиск з Підзамча
8·30		„ Кракова, Любачева, Орлова, Відня
	8·40	„ „ Відня, Хирова, Стружа
	9·00	„ Скольго, Лавочного від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$
	9·15	„ Янова
	9·25	„ Підволочиск з гол. двірця
	9·35	„ Іцкан, Сопова, Берґомету
	9·53	„ Підволочиск з Підзамча
	10·20	„ Белзця, Рави, Любачева
	11·25	„ Янова від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$ в неділї і сьвята
1·55		„ Підволочиск з гол. двірця
2·08		„ „ „ Підзамча
	2·15	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$ в неділї і сьвята
2·45		„ Іцкан, Гусятина, Керешмезе
2·55		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия, Скольго лиш від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$.
	3·15	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$.
	3·20	„ Зимноводи від $^{15}/_{5}$ до $^{16}/_{9}$.
	3·26	„ Брухович „ „ „ „
	3·30	„ Ярослава
		Ніч
12·50		До Кракова, Відня, Берлина
2·30		„ Іцкан, Констанциї, Букарешту
	4·10	„ Кракова, Хирова, Коросна
	7·48	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$.
	6·10	„ Іцкан, Радовець, Кімполюнґа
	6·30	„ Кракова, Відня, Берна, Варшави а Орлова від $^{15}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$.
	6·13	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$ в будні дни
	6·50	„ Лавочного Мункача, Хирова
	7.25	„ Сокаля, Рави рускої
	7·10	„ Тернополя з гол. двірця
	7·33	„ „ „ Підзамча
	9·12	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$ в неділї і сьвята
	10·40	„ Іцкан, Гусятина, Радовець
	10·50	„ Кракова, Відня, Івонича
	11·00	„ Підволочиск, Бродів з гол. двірця
	11·23	„ „ Грималова з Підзамча

До Львова

посп. приходить	особ. приходить	
		День
	6·10	З Кракова
	6·20	„ Черновець, Іцкан, Станиславова
	6·46	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$.
	7·10	„ Зимноводи „ „ „ „
	7·45	„ Янова (головний дворець)
	8·05	„ Лавочного „ „
	8·00	„ Тернополя на Підзамче
	7·40	„ „ „ гол. дворець
	8·15	„ Сокаля, Рави рускої
	8·50	„ Кракова, Відня, Орлова
	11·45	„ Ярослава, Любачева
	11·55	„ Іцкан, Черновець, Станиславова
	12 55	„ Янова на гол. дворець
1·35		„ Кракова, Відня
	1·15	„ Скольго, Хирова, а з Лавочного від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$.
1·45		„ Іцкан, Станиславова
2·20		„ Підволочиск на Підзамче
2·35		„ „ „ гол. дворець
	5·15	„ „ „ Підзамче
	5·40	„ „ „ гол. дворець
	6·00	„ Сокаля
	5·45	„ Кракова
5·55		„ Чернівців
		Ніч
	12·05	З Скольго, Калуша, Борислава
12·20		„ Черновець, Букарешту
2·31		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·12	„ Підволочиск на Підзамче
	3·35	„ „ „ гол. дворець
	6·20	„ Іцкан, Підвисокого, Ковови
	9.25	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{31}/_{5}$ і від $^{16}/_{9}$ до $^{30}/_{9}$ що дня, а від $^{1}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$ в неділю і сьвята
	7·24	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{30}/_{6}$ і від $^{16}/_{8}$ до $^{10}/_{9}$.
	8·50	„ Брухович від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$ що день
8·40		„ Кракова, Відня, Любачева
	8·28	„ Янова від $^{1}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$.
	9·45	„ Кракова, Відня, Пешту, Сянока
	10·00	„ Іцкан, Ковови, Підвисокого
	10·12	„ Підволочиск, Бродів, Копичинець
	10·30	„ „ на гол. дворець
	10·15	„ Лавочного. Хирова, Пешту

ЗАМІТКА Пора нічна числить ся від 6-ої години вечером до 5-ої години 59 мінут рано. Бюро інформацийно ц. к. зелїзниць державних при ул. Красицких ч. 5

За редакцию відповідає: Адам Крехавецкий

І Н С Е Р А Т И.

Перше галицке товариство акцийне
для промислу хемічного
(давнїйше Спілки командитової Юлїя ВАНҐА)
у Львові ул. Косцюшка ч. 5
поручає на теперішний весняний сезон

Навози штучні

власного виробу.

Ґаранция складників, цїни найнизші.

Цїнники на жадане висилає ся відворотною почтою.

КАВИ 4 3/4 кільо

netto вільне від порта за послїплатою або за присланем гроший. Під ґаранциєю найлїпший товар.

Африк. Мока перлова . .	К.	7·70
Сантос дуже добра . .	„	7·70
Сальвадор зелена найлїп.	„	8·70
Цейльон ясно-зел. найлїп.	„	11·80
Золота Ява жовта найлїп.	„	11·20
Перлова кава знамен. . .	„	10·80
Арабска Мока дд. аромат.	„	13·20

Цїнники і тарифа цлова даром.
ETTLINGER & Co., HAMBURG.

Для Львова і Галичини
головний склад і експедиция
WARSZ. TYGODNIKA ILLUSTR.
находить ся
у Львові, в пасажу Гавсмана ч. 9.
Аґенция дневників і оголошень
принимає також
пренумерату і оголошеня до Warszawsk-ого Tygodnik-a Illustr.

ПОБІЛЬШЕНЯ ФОТОГРАФІЇ

цїлком вірні оригіналови аж до природної величини артистично виготовлені. — В паспарту. Цїна за портрет величини 37x45 цм. разом з портом і опакованєм **5 зр. 10 кр.,** в хороших рамах **9 зр. 60 кр.** (аж до 5-тьох клґр. франко).

Замовленя приймає **А. ЛЯНДОВСКИЙ**
Львів, Пасаж Гавсмана.

Ново отворена Агенция дневників і оголошень

Пасаж Гавсмана ч. 9,

принимає оголошеня до всїх дневників і також пренумерату на всї часописи краєві і заграничні.

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).